

Publicatie

Auteurs: R.T. Wiegerink
Verschenen in: Belastingblad 2023/189
Datum: April 2023
Titel: Procedure over op één aanslagbiljet opgenomen aanslagen leidt tot één schadevergoeding vanwege overschrijding redelijke termijn.

HOGE RAAD

21 april 2023, nr. 22/00122

(Mrs. J. Wortel, P.A.G.M. Cools, A.E.H. van der Voort Maarschalk)
m.nt. R.T. Wiegerink

ECLI:NL:HR:2023:652

Procedure over op één aanslagbiljet opgenomen aanslagen leidt tot één schadevergoeding vanwege overschrijding redelijke termijn.

Arrest

in de zaak van
[X] te [Z] (hierna: belanghebbende)
tegen

1. het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN WETHOUDERS VAN DE GEMEENTE AMSTERDAM
2. de STAAT (de MINISTER VAN JUSTITIE EN VEILIGHEID)

op het beroep in cassatie tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 23 november 2021, nrs. 20/00635 tot en met 20/00637¹, op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Amsterdam (nrs. AMS 19/2702, AMS 19/4580 en AMS 19/4587) betreffende de ten aanzien van belanghebbende gegeven beschikking op grond van de Wet waardering onroerende zaken en de aanslag in de onroerendezaakbelastingen voor het jaar 2018 betreffende de onroerende zaak [a-straat 1] te [Z] en de aan belanghebbende voor het jaar 2018

opgelegde aanslagen in de rioolheffing en in de afvalstoffenheffing.

1 Geding in cassatie

Belanghebbende, vertegenwoordigd door M.M. Vrolijk, heeft tegen de uitspraak van het Hof beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Zowel het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam (hierna: het College), vertegenwoordigd door [P1], als de Minister van Justitie en Veiligheid, vertegenwoordigd door [P2], heeft een verweerschrift ingediend.

2 Uitgangspunten in cassatie

2.1

Aan belanghebbende zijn voor het belastingjaar 2018 in één geschrift verenigd aanslagen in de onroerendezaakbelasting, afvalstoffenheffing en rioolheffing opgelegd. Voor het Hof was (onder meer) in geschil of de Rechtbank de immateriële schadevergoeding in verband met overschrijding van de redelijke termijn te laag heeft vastgesteld. Meer in het bijzonder ging het erom of die schadevergoeding toegekend had moeten worden voor één of meer zaken.

2.2

Het Hof heeft geoordeeld dat sprake is van één zaak. Het heeft daaraan ten grondslag gelegd dat de aanslagen zijn verenigd op één aanslagbiljet, waartegen één bezwaarschrift is ingediend waarop één uitspraak op bezwaar is gedaan, dat daartegen één beroepschrift is ingediend, waarna de zaak als één zaak door de

¹ ECLI:NL:GHAMS:2021:4083 (Red.: *Belastingblad* 2022/150, m.nt. R.T. Wiegerink).

Rechtbank is behandeld. Gelet hierop heeft het Hof geoordeeld dat de Rechtbank de vergoeding voor immateriële schade terecht op € 500 heeft bepaald.

2.3

Het Hof heeft het hoger beroep gegrond verklaard, het beroep ongegrond verklaard voor zover dat door de Rechtbank niet-ontvankelijk was verklaard, voor het overige de uitspraak van de rechtbank bevestigd en de heffingsambtenaar in de proceskosten veroordeeld.

3 Beoordeling van de middelen

3.1.1

Middel II is gericht tegen het onder 2.2 weergegeven oordeel. Het klaagt onder meer erover dat het Hof niet heeft beoordeeld of de gezamenlijk behandelde zaken tegen de aanslagen in de onroerendezaakbelasting, afvalstoffenheffing en rioolheffing in hoofdzaak betrekking hebben op hetzelfde onderwerp.

3.1.2

Het middel faalt. Het hiervoor in 2.2 weergegeven oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige door de Hoge Raad in de cassatieprocedure niet op juistheid worden onderzocht. Het is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd.

3.2

Middel III klaagt terecht erover dat het Hof heeft verzuimd de heffingsambtenaar te veroordelen tot vergoeding van het in hoger beroep betaalde griffierecht. Nu uit de aan de Hoge Raad gezonden gedingstukken niet blijkt dat de heffingsambtenaar vrijwillig het griffierecht heeft vergoed, heeft belanghebbende belang bij cassatie. Het middel slaagt derhalve.

3.3

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het Hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81,

lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie).

3.4

Gelet op hetgeen hiervoor in 3.2 is overwogen, is de uitspraak van het Hof onvolledig. De Hoge Raad kan de zaak afdoen.

4 Proceskosten

Het College zal worden veroordeeld in de kosten van het geding in cassatie.

5 Beslissing

De Hoge Raad:

- verklaart het beroep in cassatie gegrond,
- draagt het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam op aan belanghebbende te vergoeden het griffierecht dat belanghebbende voor de behandeling van het beroep in cassatie heeft betaald van € 136,
- draagt de heffingsambtenaar van de gemeente Amsterdam op aan belanghebbende te vergoeden het bij het Hof betaalde griffierecht ter zake van de behandeling van de zaak voor het Hof van € 131, en
- veroordeelt de het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam in de kosten van belanghebbende voor het geding in cassatie, vastgesteld op € 1.674 voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Noot

Met enige regelmaat rijst de vraag of bij de aanwending van één rechtsmiddel (1) tegen meerdere op één aanslagbiljet opgenomen aanslagen of (2) tegen meerdere uitspraken, leidt tot één of meerdere uitspraken. Het belang bij de beantwoording van de vraag is dan gelegen in de hoogte van de proceskostenvergoeding, de dwangsomveroordeling of de toekenning van immateriële schadevergoeding. In deze zaak beslist de Hoge Raad dat als sprake is van op één aanslagbiljet vervatte aanslagen waartegen één bezwaarschrift is ingediend en één uitspraak op bezwaar is gedaan,

waartegen één beroepschrift is ingediend, waarna de zaak als één zaak door de Rechtbank is behandeld, slechts eenmaal aanspraak kan worden gemaakt op een immateriële schadevergoeding. Eerder besliste de Hoge Raad al dat ook voor de toekenning van een proceskostenvergoeding sprake is van één bezwaar indien dit is gericht tegen meerdere op één aanslagbiljet vermelde besluiten (HR 13 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0892, BNB 2012/292 met annotatie van P.G.H. Albert). Ook kan slechts eenmaal aanspraak worden gemaakt op een dwangsom als niet tijdig is beslist op meerdere in één geschrift verenigde besluiten en sprake is van één ingebrekestelling (Hof Amsterdam 28 oktober 2021, ECLI:NL:GHAMS:2021:3684, Belastingblad 2022/176 m.nt. redactie en vgl. CRvB 9 oktober 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:3079). Nu het hoger beroep van belanghebbende gegrond was bevonden, had het hof de heffingsambtenaar wel moeten veroordelen tot vergoeding van het in hoger beroep verschuldigde griffierecht, zodat het cassatieberoep om die reden slaagt. Aardig om te zien is dat de Hoge Raad vermeldt dat de heffingsambtenaar dit griffierecht niet vrijwillig (c.q. ambtshalve) heeft vergoed. Was dat immers wel gebeurd (voordat cassatieberoep was ingesteld), dan zou in zoverre geen belang hebben bestaan bij het cassatieberoep.

R.T. Wiegerink